

Medlem opholdt sig meget ved, at Premierløjtnant Olufsen havde opholdt sig 14 Dage i St. Petersborg for at hilse paa Kejseren, og at han i længere Tid ligeledes maatte gøre Ophold for at hilse paa Emiren af Bokhara. Han mente, at det var ganske forkert, men det var det ikke. Det maa vel dog de fleste vide, at man ikke kan rejse i Rusland med en Ekspedition ganske paa samme Maade, som man her i Landet rejser paa Jærnbane. Navnlige naar man ønsker at rejse frit paa de russiske Jærnbaner, kan det være godt at have Beskyttelse paa allerhøjeste Sted, for at Embedsmændene kunne være villige og hjælpsomme alle Vegne og ikke mindst paa Statsbanerne. Nu skulde Olufsen gøre Rejsen med sin Ekspedition med Medhjælpere og en Bagage, som er ansat til en Værdi af 4,000 Kr., og de ønskede selvfølgelig at rejse med al mulig Hjælp og Beskyttelse fra de russiske Autoriteter. Det var derfor meget rigtigt, at han hilste paa Kejseren, og de 14 Dage bleve ikke spildte for Ekspeditionen. Selvfølgelig er det i endnu højere Grad Tilfældet, for saa vidt han hilste paa Emiren, thi naar man rejser i Bokhara, er det meget vigtigt at have Emirens Beskyttelse. Det er fuldt begrundet, som han har gjort opmærksom paa, at der er vanskelige Forhold i det indre Asien. Forholdet er det, at naar vi nu give de 4,000 Kr., saa faar Ekspeditionen i alt et Tilskud fra Statens Side paa 15,000 Kr. og af private paa 21,000 Kr.; man kan altsaa ikke sige, at det alene er en Statsekspedition. Endelig vil jeg sige om den Slags Ekspeditioner, at det er noget, hvormed de smaa Lande kunne hjælpe til at gøre Mennesket Jorden underdanig. Vi kunne ikke udruste store Hære for at anlægge Kolonier og udbrede Kultur og Civilisation paa den Maade. Derimod kunne vi udruste Ekspeditioner, og jeg tror, at det er en ønskeligere Fremgangsmaade end at bringe Bajonetter, Krudt og Kugler, og jeg tror, at det er et lige saa godt Formaal at rejse til Pamir og det indre Asien og hjembringe rige Samlinger til vore Museer som at rejse til Nordpolen og skyde Isbjørne under Vejs.

Endelig har der været nogen Diskussion om Forslaget angaaende Understøttelse til det Finsenske Lysinstitut. Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) havde i Gaar Ordet for at tale derimod og søgte at forsvare Mindretallets Stilling. Han forsvarede sin Nægtelse med, at det ikke var en Nægtelse, Mindretallet tilsigtede, men kun en Udsættelse. Ja,

det kan han maaske sige, men det er en Udsættelse, der kun kan finde Sted ved, at Bevillingen her nægtes, og dernæst kan det blive en meget ubehagelig Udsættelse for Lysinstituttet. Dette maa da sige et af to, enten maa det sige: Vi ville undvære Statstilskuddet og hjælpe os paa anden Maade, f. Eks. ved at sætte Betalingen op for Patienterne, og det er det sandsynligste, at Udsættelsen vil føre dertil. Men den kan ogsaa føre dertil, at man siger: Ja, vi sætte Pris paa at faa dette Tilskud, det er jo en stor Hjælp for os, derfor maa vi se at sælge vor Bygning og se at faa vore Penge for den og, som det ærede Medlem stillede i Udsigt, se at finde en anden Plads i Byen, hvorhen vi kunne flytte med vor Virksomhed. Men naar de have gjort det og paa ny komme til Finansudvalget om de 240,000 Kr., vil det ærede Medlem maaske sige: Ja, nu have de ganske vist fundet et andet Sted; men Folkene der holde heller ikke af at se paa disse Lupuspatienter, og vi ville heller ikke give 240,000 Kr. der, de maa se at finde et tredje Sted. Skulde dette Institut og dets Bestyrelse vandre Byen rundt og maaske afvises Gang efter Gang? Er det en Udsættelse, det ærede Medlem ønsker, eller ønsker han en Udsættelse, for at Bestyrelsen skal flytte helt uden for Byen, ud paa Fællederne? Det siger Bestyrelsen, at den ikke kan, fordi den savner baade Elektricitet og andre Ting, der ere nødvendige for Instituttet, og fordi det bliver langt dyrere at flytte derud. Det ærede Medlem talte om, at her var Grunden særlig dyr; men det er den ikke, naar man husker paa, hvilken Adgang der er til at faa de Hjælpemidler, Instituttet saa daarlig kan undvære. Det ærede Medlem talte dernæst om, at det var en stor Gave, man her gav; det, at man laante Instituttet 240,000 Kr., var i Virkeligheden en Gave af $\frac{1}{4}$ Million og derover. Ja vel, det er en Gave, det er sikkert nok. Det er en Gave af 8,160 Kr.s Rentetab for Statskassen om Aaret. Men det, at man giver det som Laan, betyder ikke ganske det samme som, at de 240,000 Kr. ere givne bort, det betyder, at hvis Instituttet en Gang nedlægges, har Staten Haand i i Hanke med det og kan faa sine Penge igen, og hvis Staten skulde ønske at købe det, har den jo sine Penge staaende deri. Jeg tror, det er en praktisk Maade at yde en Gave paa, den, som her er foreslaaet. Det ærede Medlem talte saa om de særlige Forhold i Rosenvænget: det var et Villakvarter, hvor der var Servitut paa